

Doš. 10. VII. 1930

Poštnina plačana v gotovini Stevilka 2 Din

Roman

Naročnina: 1 mesec 8 Din,
 1/4 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,
 vse leto 80 Din. — Račun
 poštne hranilnice v Ljubljani
 števil. 15.393. — Dopisi: „Ro-
 man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah / Ljubljana, 12. VII. 1930 Leto II. - Štev. 28

SIROTA Z MILIJONI

Roman v 4 knjigah

Francoski napisal Jules Mary. Poslovenil B. R.

Druga knjiga

SOVRAŠTVO

Bila je Zoraida, ki je prisluškovala pogovoru.

Emil ji je nemo stisnil roko in se odtrgal od nje...

Andrej je umolknil. Lidija ga ves čas ni niti enkrat prekinila.

Roquin je skrit za vrati prestregel vsako besedo.

„Kako prav sem storil, da sem ostal!“ si je zadovoljno rekel sam pri sebi. „Zdaj vem, kaj mi je storiti. Njegov brat je izgubljen. Nihče ga ne reši več.“

Tiho, brez glasu je odklenil kuhinjo, pohitel na hodnik in izginil.

Peto poglavje

ALICE IN VALENTIN

To odkritje je prišlo tako nepričakovano, da je Roquin od prvega presenečenja kar obstal. Toda bil je mož, ki se je znal hitro odločiti, in po kratkem premišljanju je skoval nov načrt.

Še tisto popoldne je hotel obvestiti markija, kako so se stvari obrnile.

„Govoriti moram z vami,“ mu je pisal. „Pridite k meni, čakam vas. Našel sem nove dediče. Ivana Bertarova je mrtva, žive pa njen mož in dva sinova. Ne odidem od doma, dokler vas ne vidim.“

Poslal je Louffarda v Norbertovo palačo. Markija ni bilo doma, zato je Louffard oddal pismo vratarju.

Alice je bila sama v salonu. Videla je moža, o katerem je vedela, da je Norbertov pajdaš. Spomnila se je, da je bil eden izmed tistih, ki so jo bili odvedli.

Ko je Louffard odšel, je Alice poklicala vratarja.

„Kaj je neznanec prinesel?“ ga je vprašala.

„Pismo za gospoda.“

„Dajte ga meni,“ mu je velela.

Stekla je v svojo sobo in pismo odprla. Strašen strah jo je objel, ko ga je prečitala. Zakaj vedela je, kaj grozi ljudem, ki jih Roquin v pismu omenja.

„Preprečiti moram nove zločine,“ si je rekla. „Boriti se hočem z njimi, če treba tudi sama.“

Preoblekla se je in odšla iz palače. Poklicala je avto.

„Odpeljite me v ulico d'Allemagne,“ je velela šoferju. „Počakajte na oglu Hautpoulskega prehoda.“

Sredi samih sovražnikov je začela Alice spet misliti na Valentina, na Trompeleta in Trutata, ki so jo nekoč branili, in ki ji bodo brez dvoma radi pomagali. Mislila je tudi na Murada, toda bala se ga je. Kaj naj mu poreče, če ga sreča?

Roquinovo pismo ni omenjalo niti imen, niti stanovanja. Alice se je kar na slepo srečo odpeljala v ulico d'Allemagne, kjer je nekdanj stanovala. Hotela je poiskati Valentina in ga obvestiti o Roquinovih nakanah.

Kolikrat je sanjala o njem! Jokala je, ko si je rekla: „Gotovo misli, da sem mu nezvesta in da ljubim markija. Gotovo misli, da sem ga izdala in prevarala. Kaj poreče, ko me zagleda?“

Srce ji je burno bilo, ko se je bližala hiši, kjer je Valentin stanoval. Bila je blede ko zid in ustnice so ji drhtele.

Voz je obstal. Alice je stopila v branjarijo v veži, kjer je časih kupovala, in vprašala po Valentinu. Nihče je ni spoznal.

„Da, še zmeraj stanuje tu,“ ji je rekel gospodar. „V drugem nadstropju na koncu hodnika.“

Stemnilo se ji je pred očmi. V drugem nadstropju na koncu hodnika — tam je bilo staro stanovanje njenega očeta, tam je bila njena mladostna sreča, tam je ljubila Valentina, od tam je odšla tisti dan, ko so jo ugrabili. In zdaj se vrača tja, v globoki žalosti za očetom, kot markiza d' Argental...

„Gospod Valentin je doma,“ ji je rekel branjevec. „Ni še pet minut, kar sem ga videl.“

Kako je trepetala, ko je šla po stopnicah — kako brezkončne so se ji zdele. Kako je drhtela, ko je šla po dolgem hodniku, kjer se je morala opirati ob vlažni zid, da ni padla. Kako ji je utripalo srce, ko je potrkala na vrata!

„Naprej,“ je nekdo zaklical.

To je bil njegov glas — predobro ga je poznala. Valentin je bil res doma. Hotela je dvigniti reko, da bi pritisnila na kljuko, da bi odprla vrata, toda zmanjkalo ji je moči. V tem trenutku je bila slabotna kakor otrok.

„Naprej,“ je ponovil glas in potem je začela korake. Vrata so se odprla in medel soj luči jo je obličil.

Ko jo je Valentin zagledal, je obstal kakor od strele zadet.

„Alice,“ je vzkriknil.

Mlada žena ni odgovorila. Omočica se je je polastila, da je zaprla oči.

„Alice! Nesrečnica! Zakaj si se prišla rogati moji nesreči?“

„Ne zasramuj me,“ je zaječala. „Ne odženi me. Vse ti povem.“

„Zakaj uganjaš komedijo?“ je porogljivo vzkliknil Valentin. „Ali si hotela še enkrat videti tisti kotiček Pariza, kjer si toliko let živela v revščini? Ali si hotela primerjati svoje novo življenje z nekdanjim? Le stori to! Ostani tu, dokler se ti ljubi, jaz odidem, da ti ne bom v napatje.“

„Moliš se, Valentin,“ je trpko odgovorila Alice. „Zaradi tebe sem prišla. Ne zasmehuj me, dovolj sem nesrečna!“

„Nesrečna ti?“ se je zasmejal. „Ali nimaš vsega dovolj, ali ti je ime tvojega moža premalo?“

Alice je žalostno sklonila glavo in tiho odgovorila:

„Preveč krut si z menoj, Valentin. Tvojega zasmehovanja nisem zaslužila.“

Valentin pa se ni zmenil za njene besede.

„Ali te mož ne ljubi več?“ je rekel z istim glasom. „Saj je komaj leto kar sta se vzela.“

„Pusti zdaj to,“ ga je resno zavrnila. „Govoriti moram s teboj o drugih rečeh. Neko tajnost ti moram odkriti.“

„Kako da si nenadoma postala tako zaupljiva?“

„Poslušaj me, potem me sodi! Ali ne vidiš, da sem v žalnem?“ je mrzlično odgovorila.

„Pred nekaj dnevi sem izgubila očeta. Mrtev je in zdaj ti lahko povem, zakaj sem tako dolgo trpela, zakaj sem prenesla tvoj prezir! Ali nisi slutil, da mi je nastavlil marki past? Ko me je ugrabil in zastražil, se mi je posrečilo pobegniti. Ali misliš, da sem mu zato ušla, ker sem ljubila njega? Ko sem bila drugič v njegovi oblasti, mi ni bilo več moči uiti. Uklenil je mojo voljo, ukazoval mojim očem, vodil moje besede, moje kretnje, moje poglede, vse!“

„In kako je, če dovoliš, dobil tako moč nad teboj?“

„Nič čudnega. Pridobil si je zaupanje mojega očeta in ubogi starec ni vedel, kako strašno vlogo igra v njegovih rokah. Če bi bila pobegnila, bi bil moral moj oče umreti, če bi bila obvestila Murada ali tebe, ali kogarkoli, kaj dela z menoj, bi to bilo očetova smrt. Neprestano sta ga stražila dva moža in pazila na vsak njegov korak.“

„Alice, ali resnico govoriš? Ali je to mogoče?“ je vzkliknil Valentin.

„Da, Valentin,“ je tiho pritrdila. „Zdaj menda veš, zakaj nisem smela govoriti tisto noč, ko si prišel, da me rešiš. Zdaj boš menda razumel, zakaj sem morala reči, da ljubim markija, zakaj sem morala rešiti njegovo življenje, zakaj sem ga morala braniti proti vam, zakaj je končno prišlo do poroke. Ali misliš, da ga po vsem tem še ljubim?“

„Moj Bog, kaj pripoveduješ, Alice?“ je zajeceljal Valentin. „Če je tako,“ je vzkliknil ogorčen, „ga je treba izročiti sodišču, zaslužil je smrt.“

„Ne, Valentin, prezgodaj je še. Za to bi bilo treba dokazov. Kje naj jih dobim? Norbert je močan. Kaj morem proti njemu? Smejali se mi bodo in me še zaprli v blaznico. Ne, na sodišče še misliti ne smemo, to bi bilo neumnost. Drugače moramo začeti.“

„Govori, Alice,“ je nestrpnostno rekel Valentin, „življenje bi dal zate.“

„Tvoja smrt bi bila tudi moja.“ je šepnila Alice. „Še zmeraj te ljubim, kakor nekoč!“

„Alice!“ je vzkliknil pijan od veselja in jo objel in poljubil na ustnice, na čelo, na oči.

„Da, ljubim te, samo tebe, samo tebe!“ je drhtela. „Samo zato sem prišla, da ti to povem. Še zmeraj sem tista Alice, ki si jo nekdanj poznal. Norbert me je vzel s silo. Hotel se je polastiti mojega premoženja. Naj ga ima, moje ljubezni ne bo nikdar imel! Moja ljubezen bo tvoja, samo tvoja!“

Nežno ga je odrinila od sebe.

„Dovolj, čas hiti,“ je mirneje povzela. „Povedati ti moram še nekaj, česar še ne veš. Norbert in Roquin dobita šele tedaj moje milijone, ko izginejo še ostali dediči. Roquin jih je že odkril in jim streže po življenju. Da jih rešim, sem pohitelja k tebi. Poišči jih in jih opozori. Ko bodo na varnem, tedaj naj pride kaznen.“

„Pomagal ti bom, Alice,“ je vzkliknil navdušen.

„Vedela sem in računala nate. Poslušaj me! Sestra mojega očeta, ki ima tudi pravico do dela dedščine, je umrla. Zapustila je moža in dva sinova. Drugega ne vem — še tega ne, kako se imenujejo in kje stanujejo. Da to doženemo, moramo paziti na markija in Roquina. Ali sta Trompelet in Trutat še zmeraj tvoja prijatelja?“

„Da, in tudi tvoja, Alice! Kako bosta zadovoljna, ko zvesta, da si še zmeraj to, kar si nam zmerom bila! Dogovoriti se hočem z njima. Trutata najdem v njegovem cirkusu, in Trompelet bo tudi tam. Oba ti bosta rada pomagala!“

Alice je odšla. Ko je sedela v avtu, ji je bilo nenadoma žal, da je vpletla Valentina v to pustolovščino. Vedela je, da je postavila na kocko njegovo cvetoče življenje, ki se mu je smehljala lepa, velika bodočnost.

Valentin je prosil svojega dobrotnika Lehoussa za nekaj dni dopusta. Potem je poiskal Trompeleta in Trutata.

Uro kasneje so bili vsi trije zbrani pred Roquinovo hišo v ulici Lafayette. Videli so tam Norberta, ki je bil pravkar šel od Roquina.

Louffard je bil namreč srečal markija in mu povedal vsebino pisma. Norbert je samo namršil obrvi in čuden strah ga je obšel, ko je

zvedel, da je Roquin dedičem na sledu. Videl je v duhu novo prelito kri. Zavedal se je, da se čedalje bolj pogreza v blato, sramoto in nove zločine. Pred njim se je odpiral globok prepad in bal se je trenufka, ko zdrkne vanj.

Vendar je ostal ravnodušen, ko ga je Louffard privedel k Roquinu. Še celo veselega se je kazal. Ko pa je odhajal, je bil smrtno bled in se je opotekal po stopnicah, kakor bi bil pijan.

Šesto poglavje

ROQUINOVA OSVETA

Na ulici je Norbert poklical izvoščka in mu naročil, naj ga kolikor moči hitro odpelje v ulico Tournelle.

Avto je brzel z divjo naglico. Toda kakor hitro je vozil, vendar ni mogel uiti drugemu avtu, v katerem je sedel Valentin, med tem ko sta Trompelet in Trutat ostala pred Roquinovo hišo.

Ni minilo deset minut, ko sta se oba voza ustavila v ulici Tournelle. Norbert je vrgel šoferju sto frankov in skočil v hišo, kjer smo pred nekaj dnevi srečali Roquina, Andreja in Lidijo.

Brez dvoma je bil marki dobro poučen o Sénéchalovi rodbini. Roquin mu je bil vse povedal, kar je vedel, zlasti mu je popisal stanovanje, kjer se shajata Andrej in Lidija. Ko je Norbert prišel v drugo nadstropje, je pozvonil. Nekaj časa je bilo vse tiho, potem pa je začul korake v predsobju.

„Hitro odprite!“ je nestrpnostno zaklical. „Za vaše življenje gre!“

Ključ se je obrnil in na pragu se je prikazal Andrej.

„Kaj hočete, za Boga?“ je vprašal. „Zmotili ste se...“

„Nisem se zmotil,“ mu je odvrnil marki. „Gospod Sénéchal, ne?“

„To sem jaz.“ je presenečeno rekel Andrej.

„Stopiva noter. Preveč resna je stvar, da bi na hodniku govorila.“

„Ali ne veste, da to ni moje stanovanje?“

„Vseeno. Vem, da čakate neko gospo, svojo ljubico,“ se je nasmehnil marki, „a to naj vas ne moti. Kar vam imam povedati, je mnogo važnejše. Nevarnost, ki ste v njo zašli, je prevelika, da bi smeli odlašati.“

„Nevarnost? Ne razumem vas!“

„Razumeli boste. Glavno je, da vas tukaj ne dobe!“

Marki je bil tako razburjen, da ni vedel, kaj govori. Andrej pa je ostal miren.

„Gospod,“ je rekel visokomerno, „vidim, da poznate mojo tajnost. Toda vedeti morate tudi, da ne pojdem, dokler ne zvem, kaj je z damo, ki jo čakam. Nisem strahopetnež.“

„Rad verjamem,“ se je naklonil Norbert. „Poznam zaljubljenca. Vendar vas še enkrat opozorim, da bi bilo blazno obotavljati se.“

„Ne razumem vas, gospod...“

„Razumeli boste, ko bo prepozno. Bežite, dokler je čas!“

„Ne!“

„Nočete? To je samomor!“

„Ne morem! Dovolj mi je, da ste me opozorili. Pazil bom.“

Marki je obupaval.

„Ali me zato nočete poslušati, ker me ne poznate? Ali naj vam povem svoje ime? Malo je ljudi v Parizu, ki me ne bi poznali. Prisezite, da ne izdaste nikomur, kar vam povem. Nihče ne sme vedeti, da sem vas hotel rešiti.“

„Velja. Evo roke!“ je odgovoril Andrej.

„Jaz sem marki d' Argental.“

„Vi m... marki d' Argental?“ je ves presenečen zajecljal Andrej.

„Da, jaz,“ je potrdil Norbert. „Ali mi zdaj verjamete? Idite čimprej! Ne ubijajte si glave z uganko, ki vam je pretežka. Jutri, morda še prej, zveste vse. Takrat mi boste hvaležni, da sem vas posvaril.“

„Toda Lidija, ki jo čakam — kaj bo z njo?“

„Ona ni v nevarnosti. Posvarim jo kakor sem posvaril vas.“

Andrej se je še zmeraj pomišljal. Morda bi ga bil Norbert pregovoril, da ni takrat potrkal na vrata.

„Prepozno!“ je zamrmral. „To je Lidija! Zdaj se ne smem več umakniti.“

„Idite, prosim vas! Lidija ne sme vedeti, da pozna še nekdo drugi kraj, kjer se sestaja.“

„Dovolite vsaj, da se skrijem,“ je poprosil marki. „Morda vam bom še potreben.“

„Ne, idite, idite!“ je nestrpno silil Andrej.

„Razumem vas in ubogati vas hočem. Vzemite vsaj moj revolver. Utegne vam prav priti. Mož, ki bo vsak trenutek tu, je navaden pusto-

lovec, ki se ničesar ne boji. Če vas napade, se branite, ker ne bo nastopil kot prevarani mož, ampak kot zahrbtn morilec, ki vam streže po življenju, da se polasti vašega premoženja.“

„Mojega premoženja? Zdaj vidim, da ste v zmoti.“

„Prepozno! Ne morem vam vsega povedati.“

Spet je potrkal na vrata, to pot nestrpneje.

„Andrej, Andrej, odpri! Jaz sem, Lidija.“

Marki se je umaknil skozi kuhinjska vrata. Andrej je Lidiji odprl.

„S kom si govoril?“ ga je prestrašeno vprašala. „Čula sem neki glas.“

Andrej je hitro spravil markijev revolver v žep in pokazal presenečen obraz.

„Nihče ni bil, Lidija,“ je rekel, „motiš se. Zakaj si tako bleda, zakaj drhtiš? Kaj se je zgodilo?“

„Andrej, beži! Moj mož vse ve. Za petami mi je. Bogve, kje je zvedel. Vsak trenutek utegne biti tu, videla sem, da se pelje za menoj. Hotela sem ga zvoditi na krivo sled, a mi ni uspelo. Ubije te, če te dobi.“

Andrej jo je objel in nato poljubil.

„Naj bo, če že hočeš. Pa pojdiva!“ A komaj sta stopila na hodnik, sta začula na stopnicah težke korake.

„To je moj mož!“

Andrej se je hotel zasmejati.

„Ne boj se, saj ni on!“ je zašepetal.

Lidija pa se ni mogla pomiriti.

„Ne, ne, Andrej, on je. Izgubljena sva!“

Koraki so prihajali vse bliže. Ključ je zaškripal in vrata v predsobje so se odprla.

„On je,“ je vzkliknila Lidija in potegnila Andreja v sobo. „Celo s ključem se je oskrbel. Moj Bog, kaj bo!“

Za njima so se odprla vrata. Nekdo je stopil na prag in prezirljivo pogledal po sobi. Bil je Roquin. Mrzlo se je nasmehnil, ko je opazil Andreja in svojo ženo, nato pa je stopil k Andreju in mu položil roko na ramo.

„Mislim, da me poznate,“ je posmehljivo rekel.

„Da,“ je odgovoril Andrej, „poznam vas. Lidijin mož ste. Na razpolago sem vam.“

„Dvoboje? Hvala! Na to ne mislim. Saj veste, da vaju lahko ubijem, ne da bi se mi bilo treba bati kazni.“

„Mene ubijte,“ je vzkliknil Andrej, „toda njej prizanesite! Prisežem vam, da je nedolžna! Moje življenje ni dosti vredno, vzemite ga!“

„Ali ne vidite, da nimam orožja pri sebi?“ je odvrnil Roquin.

„Vzemite tole!“ Andrej je vrgel Norbertov revolver na mizo.

Roquin je samo skomignil z ramo.

„Boljše sredstvo imam — sredstvo, ki ni tako nevarno.“

Vrnil se je v predsobje in zaklenil vrata.

Lidija je bila tako prestrašena, da ni mogla govoriti. Groza jo je obhajala, ko je videla moževo ravnodušnost. Kakšno peklenko osve-to si je Roquin izmislil? Podzavestno je po-grabila revolver, ki je ležal na mizi, in ga skri-la v dlan. Roquin, ki se je bil med tem vrnil v salon, tega ni opazil.

„Gospod,“ se je obrnil k Andreju, „ne bom vam delal očitkov. Tega, kar se je zgodilo, ni moči več popraviti. Bili ste ljubimec moje že-ne, ne da bi vedeli, koga ljubite. Da ne boste še nadalje v zmoti, vam izdam nekatere zani-mivosti iz njenega življenja.“

Ko je Lidija čula te besede, je prebledela. Zdaj šele je razumela, kaj hoče njen mož. Mo-rala se je prijeti za mizo, da se ni zgrudila. S široko odprtimi očmi je strmela vanj.

„Gotovo vas bo zanimalo,“ je rekel Roquin s prezirljivim nasmeškom, „če vam povem kaj več o ženi, ki jo ljubite. Prepričan sem, da vam ona ni o tem govorila.“

Andrej je slonel ob mizi in gledaj zdaj Ro-quina, zdaj Lidijo, ki je bila blede ko smrt.

„Moj Bog, ne,“ je jecljala. „Molči!“

Roquin pa je ni hotel poslušati. Tedaj se je vrgla nanj in ga stresla za ramo: „Ubij me, muči me, samo temu otroku nikar ne po-vej!...“

Roquin jo je sunil od sebe, da se je opo-tekla.

„Vi ste njen tretji ljubimec,“ je začel po-časí pripovedovati. „Najprej je ljubila svojega moža, potem se je seznanila z menoj. Njen pr-vi mož je bil ljubosumen, zato ji je bil odveč. Postala je moja.“

Lidija je poslušala, kakor da ga ne razume. Zdajci pa se je osvestila. Pograbila je revolver in planila proti možu:

„Se besedico, pa si mrtev,“ je vzkliknila in mu nastavila revolver na čelo.

Kolinska

To je prišlo tako nepričakovano, da je Ro-quin obstal kakor ukopan. Trenutek je mislil, da je izgubljen. Že je Lidija pritisnila na pete-lin, tedaj pa je priskočil Andrej in ji izbil re-volver iz rok. Andrej je slutil, kaj hoče Roquin povedati. Že dolgo je sumil, da Lidija nekaj prikriva, nekaj strašnega, tako strašnega, da bi ju za zmeraj ločilo.

Stala je sredi sobe in nemo strmela v svo-jega moža. Roquin pa je tehtno vzel revolver in ga počasi spravil v žep.

„Ali ne vidiš, da ga tvoje besede še ubijejo?“ je divje zakričala Lidija.

A Roquin ni odgovoril. Posmehljivo je za-tegnil ustnice. Lidija je razumela, kaj hoče re-či. Videla je, da je izgubljena, da se bo ljube-zen tega otroka izpremenila v sovraštvo, da bo njena sreča uničena. Obup jo je obšel. Zaprla je oči in zatisnila ušesa, da ne bi ničesar več slišala, ne videla. Le s težavo se je premagala, da ni na glas zajokala.

Andrej pa je bil miren.

„Povejte mi vse,“ je hripavo rekel Roqui-nu. „Vse hočem vedeti...“

„Niti trenutek nisem dvomil, gospod, da vas bo to zanimalo,“ je hladno odvrnil Roquin. „Ko je prvi mož postal Lidiji nadležen, jo je obšla misel, da se ga reši.“

Kaj bi storili vi, če bi našli zapreko na svo-ji poti? Odstranili bi jo, kajne, in tako je sto-

mila tudi ona. Ženska, ki je osvojila vaše srce, ki je izpolnila vaše sanje z mladostno ljubeznijo, ženska, ki jo ljubite, ki se zdaj ne upa odpreti oči... Ali slutite, kaj je storila?"

„Ne, ne, nočem, samo slutiti! Vedeti hočem, naj bo še tako strašno!"

„Zvedeli boste! Ta ženska je navadna zločinka, ki jo čaka smrt, če se zve, kaj je storila."

„Moj Bog, moj Bog," je zajecjal Andrej, „kaj je storila?"

„Zastrupila je moža!"

Te besede so zadele Andreja kakor udarec s pestjo. Opotekel se je in se zgrudil pred Lidijo. Objel je njene noge in z vročičnim glasom zajecjal:

„Saj ni res!... Povej, da laže!..."

A Lidija ni odgovorila.

Čuden usmev se je razlil po Andrejevem obrazu. Z naporom se je pobral in hotel stopiti k Roquinu. Toda njegove moči so bile pri kraju. Zamajal se je, zakrilil z rokami in padel na tla. Na ustnicah se mu je prikazala kri in se razlila po njegovem belem vratu.

Roquin je dosegel svoj namen. Mladič je ležal na tleh brez življenja. Zato ga ni bil hotel ubiti z orožjem — poznal je njegove slabosti. njegovo neizmerno ljubezen do Lidije, vedel je, da bo ena beseda dovolj, da zlomi to venče življenje.

„Mirno, kakor je bil prišel, je tudi odšel."

Sedmo poglavje

PO ROQUINOVEM ODHODU

Kaj je bilo med tem z Norbertom?

Ko je bil pri Roquinu, je zvedel, da je bančnik sklenil spraviti mladega Sénéchala s sveta. Marki je bil trdno prepričan, da misli njegov pajdaš umoriti ženinega ljubimca, ko ga zaloti, zato je bil prišel Andreja svariti.

Ko se je od Andreja poslovil, je bil nekoliko pomirjen. Odšel je pri stranskih vratih in skozi okno najbližje kavarne gledal na ulico. Videl je Roquinov avto, ki se je ustavil pred sosednjo hišo.

Ko je Roquin stopil v vežo, je marki stopil iz skrivališča in šel za njim. Ustavil se je pred vrati stanovanja in prisluhnil. Minute so potekale — nikakega glasu, ne krika, ne strela! Kaj to pomeni?

Marki se je zamislil. V kako čudnem položaju je! Bil je Roquinu tovariš in sovražnik hkrati. Ljubezen do Alice je omehčala njegovo srce. Da si pridobi njeno ljubezen, je bil sklenil popraviti zlo, ki ga je povzročil.

Nenadoma pa je začul bližajoče se korake. Zbežal je po stopnicah in se skrnil v veži. Zagledal je Roquina, ki je počasi prihajal iz stanovanja, miren in hladnokrven kakor zmeraj.

Čakal je še nekaj minut. Upal je, da bo kmalu videl Lidijo ali Andreja stopiti iz hiše, toda nikogar ni bilo. Tesno mu je postalo pri srcu. Kaj ko bi še enkrat stopil v stanovanje in pogledal, kaj se je zgodilo? Že se je obrnil, tedaj pa je opazil v bližini drugi avto in v njem nekoga, ki ga je neprestano opazoval.

Marki se je prestrašil. V neznancu je spoznal Valentina. To odkritje mu je takoj vrnilo razsodnost. Če bi se vrnil gor v drugo nastropje — kako bi mogel dokazati svojo nedolžnost? Ali ni bolje, da odide — saj je storil vse, da Andreja reši. Naj se je že zgodilo karkoli, njegova prisotnost je odveč.

Tako premišljujoč je sedel v avto in se odpeljal.

Vrnimo se k Andreju in Lidiji. Nesrečnik je ležal na tleh kakor mrtev, poleg njega pa je klečala Lidija in mu močila glavo. Bog ve kaj se je godilo v njeni duši? Na licu ji ni bilo moči brati.

Pobrala je Andreja s tal in ga položila na divan.

„Andrej!" je rekla proseče, „dragi moj Andrej, odpusti mi... Zbudi se... poglej me..."

Toda Andrej ni odgovoril. Lidijo je objel obup.

„Moj Bog, ali je mrtev? Ne, ne, to ni mogoče!... Ni mogoče, ne sme biti... Andrej, odgovori!... Ali ne slišiš?"

Toda lepa, blede usta, ki so znala tako lepo govoriti, tako lepo šepetati, se niso zganila.

Vrgla se je nanj in zajokala. Prehudo je bilo njeno trpljenje. Minila jo je zavest.

Ko se je čez dolgo, dolgo zbudila, je bilo že temno v sobi. Medla luč je svetila z ulice in lila na Andrejev obraz. Krčevito ga je prijela za ramo in se zastrmela v njegovo negibno lice. Nenadoma pa se je zdržnila. Zazdelo se ji je, da se je iz njegovega grla izvil rahel, komaj slišen vzdihljaj.

„Živi, živi!“ je vzkliknila. „Hvala ti, Bog, da si se me usmilil...“

Zbežala je iz sobe in planila na stopnice ter se skoraj zadela v nekoga, ki je stal pri vratih. Neznanec ji je zaprl pot.

„S kakšno pravico...?“

„Samo dve besedi,“ ji je presekala Valentin besedo. „Pravkar sta bila tu gor dva moža — eden izmed njiju je bil marki d' Argental.“

„Ne... ne... vem. Ne poznam ga,“ je hlasno odvrnila Lidija.

„Drugi je bil Roquin in vi ste njegova žena,“ je nadaljeval Valentin.

„Da, to je res,“ je potrdila.

„Kadar se ta dva moža združita, pomeni, da sta izvršila nov zločin. Vedeti hočem, kaj se je zgodilo v tej hiši!“ je mrzlo rekel Valentin. Tedaj je opazil, da hoče Lidija oditi. „Kam hočete?“

„Po zdraynika moram. Mudi se. Morda ta čas umre...“

Toda Valentin se ni dal preprositi.

„Prej mi izvolite povedati, kaj se je zgodilo.“

„Pojdite z menoj!“ se je vdala Lidija in ga odvedla v drugo nadstropje.

Ko je Valentin zagledal Andreja, se je prestrašil.

„Zločin!“

„Da,“ je odvrnila Lidija in oči so ji zagorele od sovraštva, „zločin se je zgodil, in najstrašnejše je to, da ni bilo treba zanj ne orožja ne strupa!“

„Kdo je morilec?“ je ostro vprašal Valentin.

„Bodite kdorkoli, povedati vam hočem, izdam vam ga. Moj mož! Dovolj sem vam rekla, zdaj me pustite, da grem po zdravnika!“

„Dobro, jaz pa bom med tem pazil na ranjenca in ga poskusil obuditi v življenje.“

Nekaj minut kasneje se je vrnila z zdravnikom, ki je Andreja preiskal. Nato se je obrnil k Lidiji:

„Ali ste njegova sestra?“

„Ne, njegova prijateljica,“ je odgovorila z drhtečim glasom.

„Obvestite njegove starše, da pridejo ponj. Sodim, da ne preživi noči.“

Osmo poglavje

ALICINA ODLOČITEV

„Kje stanujejo njegovi starši?“ je povzel zdravnik čez nekaj časa.

„V ulici Bleue, št. 11.“

„Pokličite avto! Bolje, da umre doma. Paziti bo treba le, da bo avto počasi vozil. Vsak sunek ga lahko usmrti.“

„Gospod,“ se je Lidija obrnila k Valentinu, „ne poznam vas, vendar vas zaklinjam, imejte usmiljenje z bolnikom! Ne zapustite ga, pomagajte mu! Rešite ga, če je mogoče.“

„Zanesite se name,“ je sočutno rekel mladi mož. „Kolikor je v moji moči, bom storil.“

Poklical je šoferja, ki je čakal pred hišo. Z njegovo pomočjo sta odnesla Andreja v avto. Valentin je naročil šoferju, naj počasi vozi, in tako so potrebovali pol ure, da so prišli do Andrejevega doma.

Tam se je Lidija hotela posloviti. Kako naj bi stopila Andrejevemu očetu pred oči?

„Gospa,“ se je obrnil k njej Valentin, „trdno sem uverjen, da to ni samo osveta vašega moža. Ne — to je več kakor osveta, to je hladno preračunan umor!“

„Umor! O, da, on, ki je iz mene naredil zločinko, bi bil tega zmožen!“

Valentin je Lidiji že hotel odkriti, da je njen ljubimec eden izmed dedičev ogromnega premoženja, ki bi ga Roquin in marki d' Argental rada dobila v svoje roke. Toda poslednji trenutek se je še premislil — ni ji smel izdati tajnosti, ki ni bila samo njegova. Tudi se je bal, da ne bi bilo morda vse skupaj samo past; kdo mu jamči, da ni ženska samo igrača v Roquinovih rokah?

„Dovolite vprašanje: Ali se hočete vrniti k svojemu možu?“

„Ne, nikoli!“ je vzkliknila z glasom, ki je razodeval smrtno sovraštvo.

Stisnil ji je roko. „Prav je tako. Vzemite si sobo v hotelu! Jutri zjutraj vas obvestim, kako bo z njim.“

„O, kako vam bom hvaležna, gospod!“ je vzkliknila vsa v solzah. „Tega vam nikoli ne pozabim.“

Ko so pozvonili na vratih Sénéchalovega stanovanja, ni bilo razen stare kuharice niko-

Naročniki in čitatelji, ki jim manjka ta ali ona številka „Romana“, dobe v svrhu kompletacije še vse do zdaj izišle številke lanskega in letošnjega letnika po 2 Din, lahko tudi v znamkah.

gar doma. Stari Sénéchal se še ni bil vrnil iz banke, kjer je bil v službi.

Kuharica Marjeta je služila pri njem že dvajset let. Vzgojila je vse otroke, kakor bi bili njeni. Ko je zagledala Andreja, toliko da se ni onesvestila od strahu.

Valentin je nesel Andreja v spalnico in ga položil na posteljo. Marjeti je naročil, naj pazi nanj kakor na svoje oko. Nato je stekel dol.

Tam je še zmerom čakala Lidija. Ko je zagledala Valentina, je planila k njemu.

„Kaj je?“

„Nikogar ni doma. Kaj naj storim?“

„Za Boga ostanite pri njem, prosim vas, vsaj dotlej, dokler kdo ne pride.“

Valentin ji je to obljubil. Nato se je Lidija odpeljala.

Mladi mož se je vrnil v drugo nadstropje in sedel k Andrejevi postelji.

Mladenič je bil še vedno brez zavesti. Vsi zdravnikovi naporji so bili zaman. Vendar je še živel: srce mu je utripalo. Toda zdravnik je resno zmajeval z glavo.

Valentin je prosil Marjeto, naj mu prinese papirja in črnila, in je napisal pismo za Alice. V njem ji je sporočil vse, kar se je zgodilo. Ko je bil s pismom gotov, je poklical postrežka in mu naročil, naj da pismo markizi v roke.

Starega Sénéchala še zmerom ni bilo domov, čeprav sta minili že dve uri, kar so poslali ponj.

„Čudno, čudno!“ je zmigavala z glavo stara Marjeta. „Pa ne da bi se mu bilo kaj priemerilo?“

Spominska kolajna

za Oberammergau, kjer so vsako leto pasijonske igre.

Vladarske in državniške anekdote

Viljem II. angleški je z vojno v Normandiji zelo izpraznil svoje blagajne. Da si jih spet napolni, je pogodil kaj nenavaden, a kar je glavno, uspešen izhod iz zadrege. Dal je svojemu podkralju ukaz, naj ukaže 20.000 mož pred njim defilirati. Ko so se potem imeli vkrcati, je razglasil, da se vsakdo lahko vrne domov, kdor plača deset šilingov. Tako je dobil 10.000 funtov šterlingov in za silo zamašil zevajočo blagajno.

Kralju Jakobu I. francoski poslanik ni kaj ugajal. Zdel se mu je preživ in prepovršen ter premalo razsoden in inteligenten. Vprašal je svojega kancelarja Bacona, kaj o njem misli. „Velik in izobražen človek!“ je odgovoril le-ta. „Ne to,“ je odkinal kralj; „rad bi samo vedel, kaj sodite o njegovi glavi?“ — „Veličanstvo,“ je odgovoril Bacon, „dolgi ljudje so časih podobni petnadstropnim hišam, kjer so vrhnje sobe najslabše opremljene.“

Tole pripovedujejo z neke ministrske seje Viljemove Nemčije.

V vojnem ministrstvu je bila tajna seja. „In če pride do vojne?“ je vprašal major N. „Kaj naj storimo, da ne bo sovražnik mogel voziti po naših železnicah?“ Pa je umno odgovoril gospod O.: „Nič lažjega, gospod major. Ko izbruhne vojna, je treba na vseh obmejnih postajah takoj uničiti vse vozne listke.“

Lord Douglas je bil povabljen v Windsor na partijo whista. Igral je s kraljico Viktorijo. Ko ga je kraljica nekoliko polomila, se je razsrdil in zagodrnjal čez mizo: „Stara krava, kaj si spet naredila?“ Med tem se je zavedel, s kom govori, in se je brž opravičil: „Oprostite, Veličanstvo; mislil sem, da igram s svojo ženo.“

George Washington, prvi predsednik ameriških držav, je bil državnik velikega formata, ki ni nikoli podpisal smrtne obsodbe, ne da bi je bil prebral. Neka dne so obsodili vojaka na smrt zaradi nepokorščine. Preden je Washington podpisal obsodbo, je zahteval poročilo o vojaku in zvedel, da iz svoje borne mezde že leta vzdržuje svoja stara in siromašna roditelja. Washington je takoj velel vojaka izpustiti in ga pomilostil. „Če bi bil drugače ravnal,“ je rekel, „bi bil podpisal trojno smrtno obsodbo.“

Sej britske vojaške komisije v Parizu, brigadni general Spears pripoveduje z versajske mirovne konference tole zabavno anekdoto:

Svet petorice je imel jutranjo sejo in točno ob 12. je prišel Clemenceau na sejo z vprašanjem, kdaj naj bi popoldne sejo nadaljevali. „Ne takoj po kosilu,“ je menil Italijan Orlando, „rad bi se prej malo odpočil.“ „Prosim, ne prekasno,“ je rekel Lansing, ameriški zastopnik, „pred večerjo moram malo leči.“ „Nu, gospodje,“ je nato odgovoril Clemenceau in se udobno zleknil na stolu, „pa napravimo sejo ob treh. Tako bo mogel signor Orlando pred konferenco, mister Orlando po konferenci, mister Balfour in jaz pa na konferenci — spati.“

TIGER

NAPISAL MAX BRAND

„Razbijal je po Larryju, kamor je padlo, in potlej je mahoma popolnoma pobesnel. Nekaj mu je šinilo v oči, da nas je kar zazeblo, in Larry jo je ucvrl. V sobi pa je bila še cela kopicica Larryjevih prijateljev, in ti so se vsi skupaj zagnali nanj, in takrat se je Tiger vrgel na vso drhal. Nekaj ljudi je podrl s stolom, in ko ga je raztreščil, so spet občutili njegove pesti. Joj, to je bil vik! V dveh minutah je bila pivnica prazna.“

„To sem si mislil,“ je zamrmral gospod Lodge.

„Verjamem. Lepo delo je to bilo, in od takrat ga ne morejo več videti. Najmanj dvajset sovražnikov si je napravil. In zdaj mu hočejo za vrat. Če bi bil iz njihovih vrst, se ne bi niti ozrli za njim, tako pa ga hočejo poslati k vragu.“ Umolknila je, toda Lodge je samo sesal svojo smotko.

„In zato vam rečem, pošljite ponj! Spravite ga iz te jame razbojnikov!“

Gospod Lodge je pokojno vlekel iz smotke.

„Poslušajte!“ je rekla Mary Doverjeva. „Kaže, da me ne razumete. Povem vam, da ne gre samo za pretep. Ubijejo vam ga!“

Ko je tako pomenljivo pridušila glas, je vzel smotko iz ust in jo odložil in se zamišljeno zagledal za dimom, ki se je vil proti stropu.

„Ko sem bil še mlad,“ je naposled izpregovoril, „so mi rekli, naj se nihče ne loti posla, ki mu ni kos. Sodim, da je to prav. Edino, kar mi zadaja skrbi, je tole: ali moj sin ve, v kakšni nevarnosti je?“

„Če to ve? Človek bi rekel, da ne, a vendar prav dobro ve! Gonzales in Hagen sta mu že pred dvema dnevnoma poskusila upihnniti luč življenja s pištolami.“

„Pa se jima ni posrečilo?“

„Osramotil je oba do kosti. Fino je to bilo. Toda nista samo ona, še dvajset drugih je, in vsakteri izmed njim je hujši od njih obeh skupaj. Gospod Lodge, zanesite se, da poznam ljudi. Vaš sin je eden izmed tistih, ki so kaj prida, toda preveč jih je zanj. Jaz to najboljše vem!“

Na njeno začudenje ji ni odgovoril.

„Enkrat sem vam že rekla,“ je povzela, „in še enkrat ponovim — ker vem. To pomeni umor! O tem si mora biti na čistem!“

„Gospodična Doverjeva,“ je odgovoril, „mojemu sinu je trideset let. Teh trideset let je tratil s tem, da je preganjal zveri. Vesel sem, da se je vendar že spraval tudi na ljudi. Drugače pa se vam iskreno zahvalim za vašo pozornost, toda sam je kriv, da je prišel v tako stisko, in zdaj naj gleda, kako se reši. Koliko, pravite, jih je bilo prvi dan, ko se je z njimi boril?“

„Kakih dvajset.“

„Mislim,“ je rekel Lodge, „da mi ne bo treba beliti si las zastran Jacka. Polnoleten je. In“ — je nadaljeval polglasno — „rogove si je tudi že obrusil. Hvala Bogu, zdi se, da so mu vendar že oprasnili kožo.“

Še malo je počakala; en adut ji je še ostal, a le nerada ga je izigrala.

„Še en razlog je, zakaj ga morate spraviti od tam.“

„Res?“

„Vam se vidi nevarnost v tanglu šala. Njemu ne. On ve, da mu življenje visi na niti, pa vendar ostane — zaradi nekega dekleta.“

Sunkoma se je okrenil k njej.

„Dekle iz tangla?“

„Dekle iz tangla,“ je počasi ponovila Mary.

„Ali se je zaljubil?“

„On vsaj tako misli. Sam ne ve. Zaradi nje je ostavil vse svoje ljudi in je šel v kraj, ki o njem ni imel niti pojma. Nekaj novega je to zanj, in zato ga veseli. Tam sreča dekle, ki — drugače — govori. Ugaja mu. In zdaj bi se rad z njo poročil in jo pripeljal domov —“ Kratko se je zasmejala. „Pomislite! Pomislite, kako se mu bodo smejali, pomislite samo, kako jo bodo postrani gledali!“

Tudi drugače zna govoriti, kakor govore tam doli, si je rekel gospod Lodge. In na glas je menil: „To, sodim, bi pač prenesel.“

„Ali naj vam povem, kakšno je to dekle?“

„Nu?“

„Krčmarjeva hči je, in po očetovi smrti sama vodi krčmo. Beznico! In tudi prenočišče spada zraven; tudi to ona vodi.“

Njegov obraz je ostal ko kamen.

„Tam živi sredi samih barab — žeparjev, postopačev, razbojnikov in uličnih hijen! Govori njih žargon, se pajdaši z njimi. Ali hočete,

da vzame tako dekcle za ženo? Gospod Lodge, morate ga rešiti."

Mislila je, da se bo ogorčil, toda on se je samo naslonil nazaj in jo prodirljivo pogledal; zazrl se je v njen žareči obraz, ko se je sklonila k njemu, in videl ljubkost njenih hlastnih, zaklinjajočih kretenj in njene kristalno čiste oči. Za trenutek je svoje zaprl, v duhu je preskočil pet in trideset let in se spomnil lepega jasnega dne, ko se je bil odločil, da seže po svoji sreči z obema rokama. Siloma se je odtrgal od tega spomina in odprl oči; zagledal je deklico in se vrnil v sedanjost.

„In vi se niti ne čudite!“ je vzkliknila.

„Kakopak da ne.“

„Ali, gospod Lodge, take si sinahe gotovo niste predstavljali!“

„Kar se tega tiče,“ se je nekoliko nasmehnil, „mi nikoli ni bilo na umu, da bi izbiral za Jacka, vendar si prav dobro predstavljam, kakšne vrste ženska bi ga utegnila prikleniti.“

„Predstavljate si?“

„Nikoli se ni navduševal za velike devojke, in tudi za majhne ne. Tako neko srednjo velikost ima najrajši; in za plavke mu nikoli ni bilo Bog zna kaj. Lahko pa si mislim, da se vražje razvname za deklico, ki meri pet šest čevljev in ima modročrne lase, take lase mislim, ki se zmerom svetlo leskečejo.“

„Res?“ je rekla nekoliko dvomeče, in vendar je z napetim pričakovanjem visela na njegovih ustih.

„In nenavadno jasne temne oči, ki neprestano menjajo izraz, ki naglo prelete sobo in znajo s pogledom prebosti — tudi moške.“

„O!“ je rekla Mary Doverjeva.

„Ali je nekaj takega ono dekcle?“

„Mislim, da ne,“ je resno odvrnila. „Prav gotovo ne.“

„Potem se pač motim. In glede značaja mislim, da bi mogel ljubiti odkrito, energično dekcle. Devojko — kako naj rečem? — ki gre kamor jo žene, in obišče kogar jo je volja. Skratka, deklico, ki ume preskočiti zapreke.“

Mary Doverjeva je vprašuje nabrala obrvi.

„Dekle,“ je nadaljeval William Lodge, „ki zna podreti vse formalnosti, veste, ki pa stori to tako ljubko, da ji je človek zato še hvaležen.“

Nagnila je glavo na stran in zelo resno prikimala.

„Deklico,“ je nadaljeval in ji pogledal naravnost v obraz, „ki je odkrita kakor otrok in preudarna kakor mož; ki se bori ravno in pošteno, ki ima neko čudovito trmo. Predstavljam si jo, kako pride brez slehernega priporočila v hišo s samimi konvencionalnostnimi zaprekami in kako jih izlahka podre — zapreke kakor so na primer bedasti vratarji — in kako zahteva, da jo spuste pred godrnjavega, okorelega starega trgovca —“

Mary Doverjeva je presedla na stolu; rdečica na njenem obrazu se je izprevrгла v bledeco in spet v rdečico.

„Ki je izprva strašno začuden in naposled ves oduševljen nad njo, draga moja!“

In prostodušno se je deklici nasmehnil.

To ji je prišlo tako iznenada, da ji je škrlat udaril od vratu pa do senc in ji je obraz zalila goreča rdečica; samo roko je pritisnila na prsa.

„In zdaj bi vas samo še nekaj vprašal — ne — ni mi treba vprašati. Mary, vi ljubite Jacka!“

„Jaz —“

„Otrok moj, ali ne vidite, da ste me razveselili? Saj drugače ne more biti. In veste, zakaj? V tanglu imenujete Jacka Tiger, pravite. Ime se mu poda; in tako se mi zdi, da tudi v vas tiči košček tigra. Ne vidim ovir. Vi ga ljubite; in on je do obeh ušes zatreskan v vas —“

„Gospod Lodge!“ je vzkliknila. „Kakor ste mi to zdajle rekli, čutim, kakor da bi mi bila sreča že čisto blizu.“ A takoj se je spet zresnila. „Toda jaz mislim na sebe prav tako kakor nanj. Morda bi bila nekaj časa zelo srečna, toda že tolikokrat sem doživela, da sta se dva človeka poročila v trenutni navdušenosti, in sta se potem drug drugega ubijala na smrt. Kako naj stopim pred njegove znanice?“

„Z menoj ste se vendar prav dobro pogovorili.“

„O, to je samo zato, ker imate tudi vi nekaj tigrskega v sebi, gospod Lodge. Toda drugi ljudje se bodo smejali, in takrat bi jih najrajši ubila. Iz preveč različnih sredin sva. Prvo pa je, da ga nemudoma spravimo iz tangla!“ Glas ji je postal malone vreščav. „Ali me hočete že razumeti? Proč mora! Za življenje mu gre!“

„Saj vem, da imate prav!“

„O, res?“ Oddahnila se je. „Mislila sem, da vam je to še zmerom šala — navadna igra! Pošljite torej koga ponj, še preden se znočil!“

„Pri tem je samo ena težkoča! Ne bo šel!“
Široko ga je pogledala. „Ali mar niste njegov
oče?“

„Če me v tem primeru uboga, ga zatajim.“
Mary ni našla besed. „Toda tega se mi ni treba
bati. Ne bo me ubogal.“

„Kaj hočete tedaj storiti? Nekaj je treba
napraviti!“

„Seveda. Toda ker jaz ničesar ne morem,
ostane samo še vaš vpliv.“

„Moj, gospod Lodge? Tako sem ga prosila,
naj gre, pa se ni niti premaknil.“

„Veseli me, da ni bil tak norec.“

„Kako naj torej napravim, da se vrne do-
mov?“

„Omožite se vendar z njim,“ je rekel Wil-
liam Lodge.

Tedaj je počasi vstala, kakor v sanjah, in
tudi on je vstal in stopil k njej.

„Le kako morete kaj takega reči?“ je ža-
lostno rekla. „Ali ne vidite, da spadava v dva
čisto tuja si svetova?“

„Ali smem tudi jaz govoriti po Jackovem?
On pravi, da pozna le dve vrsti žensk, take, ki
imajo vzgojo srca, in one, ki so brez nje. Tudi
jaz tako mislim.“ Začudena je čakala. „In kar
se tiče Jackovega osebnega okusa,“ je nadalje-
val, „mi je bil doslej vedno neoporečen.“ Zdajci
je bilo, kakor bi se bilo nekaj stopilo v njego-
vem glasu, v njegovih očeh: „Dete moje,“ je
rekel, „ničesar se vam ni treba bati.“

„Ali je mogoče?“ je šepnila.

Pomislil je na svojo ženo in rekel čisto
mirno:

„Zmerom sem spoštoval Jackova prepriča-
nja in edino, kar me je vedno bolelo, je bilo
to, da je bilo tako malo stvari, ki se mu je o
njih zdelo vredno misliti. Tigrove kože in jagu-
arske glave in podobne reči: zdaj pa, ko se je
v njem zbudilo zanimanje za ljudi, upam da
se popne še do visokih in pomembnih dejanj,
z vašo pomočjo.“

„Gospod Lodge!“ je vzkliknila iznenada vsa
boječa. „Ali veste, da ste prav taki ko Tiger?“

„Bil je čas,“ je odgovoril s skoro mračnim
naglasom, „ko je zelo mnogo ljudi enako mi-
slilo.“

„In napravili ste me tako srečno, da mo-
ram iti in o tem premišljati.“

„Naročim vam voz, da vas zapelje v mesto.“

„Ne, hvala, rajši pojdem peš.“

Spremil jo je do vrat, mimo osuplega ple-
šca, in ko je ostal sam in se počasi vračal, se
je sredi sobe ustavil.

„Kako, zlodja, je neki to napravila?“ je za-
mrmral.

Osemindvajseto poglavje

KOCKE

Ko se je vrnila, je dobila pivnico. Pri ukro-
čenem merjascu' čudno prazno, in celo Sandy
se je sklanjal za pultom in zavijal vrat ter z
gorečo navdušenostjo strmел v zadnjo sobo.

„Kaj se je zgodilo?“ je ostro vprašala, za-
kaj iz sosednje sobe je prihajal šum priduše-
nih glasov.

„Ze spet!“ je zavpil točaj in se ves začuden
in navdušen vzravnal, ko je iz druge sobe od-
jeknil zbor ječečih glasov. „Človek ne bi ver-
jel. Petkrat po vrsti! In vselej za ves vložek!
Ali je to igra ali ni? Ne, kaj takega!“

Naposled se je vendar zavedel, da je bila
Mary, ki ga je bila vprašala, in raztegnil obraz.

„Kocke?“ je strogo vprašala.

„Ne vem,“ je čemerno odgovoril Sandy.
„Kako naj vem?“

Prisluhnila je glasovom.

„Kocke!“ je dognala. „Kaj ti ne pride na
um, Sandy, da jim dovoliš kockanje? Ali bi
rad, da nam pride polipija na vrat?“

„Slišiš,“ je zlovoljno odvrnil Sandy, „ali je
to moja skrb ali venbaciteljeva?“

„Ta je vendar še zelen, Sandy, dobro veš,“
je odgovorila malce potolažena.

Njegov režaj je bil zelo pomemben.

„Ne vem,“ je rekel, „kaj prida se mu ni
treba več učiti.“

Vprašujé ga je pogledala in nato šla, da do-
žene, kaj je hotel reči; in kar je videla na pra-
gu, je bilo tole:

Družba ljudi je bila zbrana v krogu okoli
praznega prostora. Prednje vrste so v gneči
klečale, pozorno kakor napadalna vrsta v no-
gometnem moštvu, oni za njimi pa so se vzpe-
ajali na prste in iztezali vratove, da vidijo, kaj
se tam dogaja.

In začula je, kako je rekel nežno proseč glas:
„Pridi, deklica moja mala! Tak pridi vendar,
vila moja! Semkaj, k meni, srček!“

In potem oster, šklepečoč glas. Ko je vsto-
pila, je zagledala glavnega zločinca, bil je Ti-
ger v lastni osebi! Klečal je in tresel kocke s

spretnimi prsti; srajco je imel na vratu odpeto; rokavi na njegovih mišičastih lehteh so bili zavihani do komolcev; čepica mu je sedela daleč zadaj na glavi; velik šop las mu je padal na čelo, in iz kota ust mu je visela cigareta. Iz drugega kota pa je z gorečo resnobo mrmral zaklinjanja: „Saj me poznaš, vila moja; saj me poznaš, deklica moja! Padi na pet!“

Njemu nasproti so bili drugi igralci, pred njimi so ležali kupčki denarja, in zlasti Hagen je z vročičnimi očmi sledil mešanju kock in pri tem mrmral: „Sedem! Zavrti se na sedem! Pridi, sedmica! Pridi, srček!“

Kocka se je zakotalila. „Sedem!“ so zavpili nekateri.

„In on kar naprej vrtil!“ so vzkliknili drugi. „Tiger, živce pa imaš! Ti si pravi!“

„Tiger!“ je zavpila Mary.

Tedaj se je množica razklenila in razleglo se je mrmranje: „Preklete, Mary!“ in že ni bilo nikjer več srebrnikov ne bankovcev. Tiger se je osramočen vzravnal v vsej svoji velikosti.

„To je gotovo skrb za red, ne?“ je rezko rekla Mary. „Hoteli bi najbrž, da nam lokal izpraznijo? Zakaj niste rajši poslali polipom kar pravih vabil? Nemara bi se odzvali in tudi oni z vami zaigrali?“

„Čujte, to je bilo takole —“ je hotel pojasniti.

„Kako je bilo, mi je figo mar! Narobe je bilo!“ mu je presekala besedo. „Idite z menoj, Tiger, govoriti moram z vami!“

Pridušen smeh in splošno režanje se je oglasilo, ko so njegova široka pleča izginila skozi vrata in je stopil z njo v pisarno.

„Mislil sem,“ je začel z nekam bedastim obrazom, ko so se vrata za njima zaprla, „da nas polipi ne bodo ravno preveč nadlegovali. Mislil sem, da nam takale mala igrica ne more kaj škodovati, in pogledal sem tudi, da ni bilo zraven podlasic ne dolgoprstov, ki bi dečke utegnili obrnati.“

Z začudenjem je opazila, da govori Tiger v najlepšem tangelskem žargonu. Prav tako jo je osupilo, da je pustil čepico na glavi, čeprav je bil pri njej v pisarni. Prestregel je njen bežni pogled, zardel in se odkril.

„Sedite, Tiger!“

Spustil se je na stol in spet je opazila, da ni počakal, da bi sama prej sedla. Tudi se je

široko naslonil na stol in vtaknil roke v žep. Vsa osupla ga je pogledala.

„Na dan z besedo!“ je rekel Tiger. „Izpraznili ste brlog in me zajeli s plenom vred.“

„Pri vašem očetu sem bila,“ je zdajci rekla. Vrglo ga je pokonci.

„Pri — mojem — očetu?“

„Prosila sem ga, da vas spravi iz tangla.“

„In?“

„Ni hotel. Rekel je, da je to vaša reč.“

„Kar se glavice tiče,“ je olajšano rekel Jack, „mojemu staremu gospodu ni izlepa kdo kos, jeli? Samo zakaj neprestano govorite o nevarnosti, Mary, ki je vobče ni.“

Obraz mu je postal trd in ostro jo je pogledal.

„Pavijan ima pol tangla za seboj.“ Ona ni odgovorila. „Toda v štiri in dvajsetih urah bo druga polovica na moji strani.“

Po bliskovo se je spomnila nekaterih podrobnosti, ki so zbudile njeno pozornost pri prekinjeni kockarski partiji. In vedela je, da ima prav, zakaj razlika, ki je ljudi v tanglu v početku odbijala od Jacka, je bila izginila ali je vsaj vidno kopnela. Ona sama je komaj mogla verjeti, ko ga je tako gledala, da je bil to prejšnji Jack. Navzel se je bil malomarnega vedenja — precej malomarnega celo — in njegov pogled je neprestano visel na njenih očeh.

Bilo je, kakor bi bil postal mlajši in večji, in za njegovimi očmi je ves čas tlela iskrica onega skritega ognja, ki ga je bila prvič opazila, ko se je boril z Larryjem. Zagorel je in ugasnil, narasel in spet izginil; bilo ji je, kakor da ima tujca pred seboj.

„Nemara bi bilo kaj upanja, če bi enako igrali kakor drugi, toda pištrole vendar ne marate rabiti.“

„Zakaj ne?“ Zasmejal se je in si potem pretegnil ramena, kakor da hoče preizkusiti svojo moč od ram pa do prstov na nogah. „Zakaj ne? Kakor oni meni, tako jaz njim. Dečki so vsi z menoj kakor en mož — vsi do poslednjega, kar jih je bilo danes tu. Vsem je že dovolj tega bavbava — tega Pavijana! In hočejo mi pomagati proti njemu. Kadar ga srečam —“

Tudi neumnost je dar božji — samo gospodariti je treba znati z njo!

Jo Hanns Rösler:

Štirje petki

Erik je ljubil Emo. Ema je ljubila Erika. Bila bi se poročila in zgodbe bi bilo konec.

Tako pa je Erik moral v Ameriko. Za dve leti.

Ljubezen traja večno. Toda dve leti je zelo dolgo.

In zgodilo se je, da je Ema nekega dne rekla Erni:

„Ali si ti moja najboljša prijateljica, Erna?“

„Sem tvoja najboljša prijateljica, Ema.“

„Potem se ti moram izpovedati. Saj veš, da sem zaročena z Erikom. Še zmerom si vsak dan piševa. Toda od včeraj ljubim drugega. Hoče me vzeti za ženo. Zato sem Eriku pisala poslovilno pismo. Bolje je tako. Bodi tako dobra in vrzi pismo v nabiralnik, kadar pojdeš z doma.“

To se je zgodilo v petek, in sicer 16. februarja 1928.

Teden dni pozneje je Erna opazila pismo v svoji torbici.

Preneumno, da sem ga morala pozabiti, si je rekla. Sicer pa pride ubogemu Eriku itak še prezgodaj. Siromak je čisto sam. Kaj bo storil v obupu? Ali ni dovolj zgodaj, če dobi pismo, ko bo spet doma?

Erna je premišljala in premišljala. Erika je imela čisto rada. Ema mu je dala prostost. Zakaj ne bi sama pisala Eriku? V Eminem imenu in z Emno pisavo? Kadar se Erik vrne, mu še zmerom lahko pojasni.

In tako se je zgodilo.

In Erna je pisala pismo Eriku:

„Dragi! Veš, kako težko vselej čakam tvoja pisma. Žal jih dobim vselej šele zvečer, ko se vrnem iz pisarne. Zato sem te hotela prositi, da bi jih rajši naslovil na mojo prijateljico Erno, ki stanuje v isti hiši, kjer je naša pisarna, tako da jih dobim že zjutraj. Saj se gotovo Erne še spominjaš. Med tem je postala zelo lepa deklica, samo bojim se, da je nesrečno zaljubljena. Če me vse ne vara, ravno v tebe! Piši kmalu! Tisoč poljubov!“

Poslovilno pismo je Erna raztrgala na tisoč koscev.

To se je zgodilo v petek, in sicer 23. februarja 1928.

Četrt leta nato se je Ema poročila. S svojim novim zaročencem.

Še isti večer sta se odpeljala na poročno potovanje. Erna se je vselila v prejšnje Emno stanovanje.

To se je zgodilo v petek, in sicer 20. maja 1928.

Nekega dne je prišlo v Berlin pismo.

„Draga! Ko dobiš te vrstice, bom že na poti k tebi. Pred dvema tednoma sem se vkrcal in upam, da te najpozneje v petek že lahko objamem. To boš pogledala! Ves nestrpen in po tebi koprneči
Erik.“

Erna je vsa obupana strmela v pismo.

Konec je vsega. In tako se je že vživela v misel, da je nevesta; njegova pisama je čakala s prav isto nestrpnostjo, kakor bi bila njej namenjena, in z vso nežnostjo jim je odgovarjala. In vsega tega naj bo zdaj konec?

Takrat je potrkalo.

„Naprej!“

Na pragu je stal neki gospod. V roki je imel rdeče vrtnice.

„Ema?“ se je nasmehnil.

Erna je vsa trepečoča gledala v tla in se ni upala dvigniti oči.

„Erik?“ je tiho šepnila.

„Da in ne,“ je tiho odgovoril mož in jo objel.

„Nisem tvoj stari Erik. Toda jaz sem tisti, ki sem ti pisal in ki si mu pošiljala svoja lepa pisemca. Tvoj stari Erik se je pred letom poročil v Ameriki in ti je hotel pisati poslovilno pismo. Toda jaz sem ga pregovoril, ker si se mi smilila, in sem izprva samo iz šale pošiljal pisma v njegovem imenu. Pozneje pa sem te čedalje bolj vzljubil. In zdaj sem tu in bi te rad vprašal, ali bi mi hotela postati ženica. Ali mi lahko oprostiš, Ema?“

„Ime mi je Erna,“ je šepnila in mu ponudila ustnice v poljub. „Na kriv naslov si pošiljal pisma.“

In postala sta mož in žena.

Zvečer po poroki pa ga je še enkrat vprašala:

„Kdaj ti je prav za prav prišlo na misel, pisati mi v njegovem imenu?“

„Bilo je neki petek,“ je tiho odgovoril mož, „tega dne nikoli ne pozabim. Bilo je v petek, in sicer 23. februarja 1928.“

Za slabo voljo

„Pokojni Trpin je bil res najdobrodušnejši in najbolj potrpežljivi človek, kar jih je svet poznal.“ „Kaj si ga mar poznal?“ „Ne, to ne, toda že leto dni sem poročen z njegovo vdovo.“

„Gospod Cvirn, ali bi mi lahko posodili sto dinarjev, pozabil sem denarnico doma.“ „O, prosim! Samo ne razumem vas, da ste mogli biti tako neprevidni. Kaj, če dobi denarnico vaša žena?“ „Nu, ta bo lepo pogledala — saj je bil samo en kovač v njej!“

Med Lipskim in Berlinom pride izprevodnik v oddelek prvega razreda. Samo dva gospoda sta v njem. „Prosim, listek.“ prijazno pozdravi. Eden izmed gospodov polegne ponosno svojo izkaznico: „Državni poslanec.“ Tedaj pa pokaže drugi plačani listek in reče preprosto: „Volilec.“

V ljudski šoli so dobili učenci nalogo, naj napišejo prav kratko zgodnico. Najkrajšo in najboljšo je napisal neki dečko:

„Bik — dva bikoborca. Bik — en bikoborec. Bik —“

V zadnji vojni v Transvaalu so prestregli tale pogovor dveh vojakov v strelskem jarku. Prvi vojak: „Zakaj pa si prav za prav šel v vojake, Tom?“ „Kaj sem hotel.“ je odgovoril Tom, „žene nisem imel, vojno pa sem ljubil.“ „Tako.“ je odgovoril drugi, „pri meni je bilo ravno narobe; imel sem ženo in sem ljubil mir.“

Filmski režiser je potreboval za snemanje avtomobil, ki je imel zavoziti s šoferjem vred v vodo. Polklical je tedaj tehničnega vodjo in mu ukazal:

„Jutri potrebujem avto! Priskrbite mi ga s šoferjem vred! Za morebitno škodo plačam 2000 mark.“

„V redu, gospod režiser!“ odgovori vodja. Stopi do svojega asistenta in mu reče:

„Jutri mora biti tu avto! Evo ti tisoč mark. Pazi, da bo vse v redu!“ Nekaj je moral tudi sam zraven zaslužiti.

Asistent je šel k vratarju ateljeja, mu dal 500 mark in zapoved, naj preskrbi avto.

In drugo jutro je bil avto res pripravljen za snemanje.

„V vodo!“ ukaže režiser. Šofer se ne zgane. Še enkrat zakriči režiser: „V vodo!“ Pa odgovori šofer:

„Kaj, za piškavih petdeset mark naj zapeljem avto o vodo? Kaj ste zblazneli?“

„Grom in peklo.“ kriči filmski režiser, „ali vam niso povedali, da se vrši ta prizor v Sibiriji, da se tedaj primerno oblečete?“

„Seveda so mi povedali.“ odvrne statist, „saj zato sem tudi oblekel dva para spodnjih hlač!“

Dan preden so francoskega revolucionarja Dantona usmrtili, je bil obsojenec zelo zamišljen. Neki sojetnik ga vpraša, ali morda razmišlja o filozofiji. „Ne,

o filologiji.“ odvrne Danton. — „Kako to?“ — „Pre-mišljam o tem, da glagola „usmrtili“ ni moči spregati kakor druge glagole. Lahko n. pr. rečem: usmrtilim, usmrčen bom, ne morem pa reči: usmrčen sem.“

Na Dunaju so dajali ponesrečeno opereto. Sredi drugega dejanja je neki dami postalo slabo. Nakar jo je skušal potolažiti njen sosed: „Milostljiva, pretiravate, tako slaba pa stvar vendarle ni.“

Zdravnik: „Pri najboljši volji ničesar ne najdem. Zila vam bije redno ko ura.“ Bolnik: „Ni čuda, gospod doktor, ko me držite za zapestnico.“

Dramatik Robert de Flers je tožil nad svojo slabo pisavo. Ko so mu nato povedali, da ima tudi neki znameniti novinar prav tako strašno pisavo, je odgovoril: „Tudi tiskan je nečitljiv.“

Berač: „Ali bi mi lahko dali kaj jesti?“ — „Počakajte malo, vsak čas mora priti moj mož.“ — „Hvala lepa, gospa, nisem ljudožre.“

Usodna vejica

Vejica utegne imeti časih zelo drage posledice. To resnico je moral izkusiti bogat Američan na svoji denarnici. Njegova žena, ki je potovala skozi Pariz, se je tam oglasila pri velikem draguljarju. Med dragulji, ki jih je razkazoval zlatar, je bil tudi diadem, ki je stal 850.000 frankov. Takoj je brzojavila možu, mu natančno popisala dragolino in ga vprašala, ali jo sme kupiti. Mož ji je prav tako brzojavno odgovoril: „No, price too high.“ (Ne, cena previsoka.) Toda brzojavka je prišla v njene roke pokvarjena in se je glasila: „No price too high.“ (Nobena cena ni previsoka.) Pomola telegrafskega uradnika je stala Američana 2 milijona dinarjev.

V Egiptu

Ona: „Piramide sem si prav za prav drugače predstavljala.“ On: „Jaz tudi; samo molči, da se ne blamirava — najbrž ne smejo biti drugačne.“

„Ali poznata gobe? Morda so tudi strupene umes!“
„O, teh mi ne jemo; damo jih našim gostom!“

Kuhinja in dom

Španski veterci z orehi

Stolci sneg 4 beljakov, prideni 22 dkg fino zdrobljenega sladkorja, sok ene citrone in 12 dkg zmletih orehov. Napravi na pomazanem kalupu majhne kolačke in jih peči v neprevroči pečici, da se strdijo, a obdržijo lepo belo barvo.

Vaniljevi rogljički

Napravi testo iz 14 dkg sirovega masla, 18 dkg moke, 7 dkg sladkorja in 7 dkg zmletih orehov, mandeljev ali lešnikov. Oblikuj majhne rogljičke in pečene, še vroče, povaljaj v vaniljevem sladkorju.

Grahova omaka

Razbeli mast in deni na njo nekaj zrezane čebule, mnogo fino zrezanega petršilja, zelene, listov pese, zelenega česna in praži nekaj minut. Nato prideni nekaj pesti graha in pusti, da se duši v grahovem soku. Večkrat pomešaj. Ko ves sok povre, prideni žlico moke, zalij z juho ali vodo, in pusti nekaj časa vreti. Omaka je zelo okusna, serviraj jo h govejemu mesu.

Gobe s smetano

Na masti vrumeni nekaj zrezane čebule, petršilja, zelene, nato prideni finorezane jurčke in duši dobre pol ure. Ko so gobe že mehke, jih zalij z nekaj žlic juhe in dodaj precej kisle smetane. Lahko serviraš k mesu, jajcem ali tudi kot samostojno jed.

Krompirjevi rogljički

Iz 12 dkg skuhanega, toplo pasiranega krompirja, 12 dkg moke, 3 dkg sirovega masla, 3 dkg sladkorja v prahu, enega jajca in pol pečivnega praška napraviš gladko testo in ga tenko zvaljaš. Nato ga zrežeš na trikotnike, na vsak trikotnik deneš kavno žličko maka, nato zviješ v obliko rogljičev in deni v ponev, ki si jo pomazala z razpuščenim sirovim maslom, ter pečeš. Še toplo posuješ z vaniljevim sladkorjem.

Zakaj je sir priporočljiv

Ne glede na obilje hranilnih snovi ima sir dve sicer malo znani, zato pa tem bolj dragoceni lastnosti: velik odstotek kalcija (apna) in bakterij. Kalcij ni važen samo za bolnike in rekonvalescente, nego tudi za zdrave ljudi, ker jih varuje pred boleznimi. Z dovajanjem kalcija se vsa hraniva mnogo bolj izrabijo. Sirove bakterije spominjajo na bakterije v mlečni kislini, ki igrajo v vseh proizvodih kislega mleka pomembno vlogo. One zamore gnilobne procese v črevesju ali jih vsaj zadrže. Ljudje, ki jedo dosti sira, so prav tako kakor oni, ki radi pijejo kislo mleko, zelo odporni nasproti črevesnim boleznim, zlasti nasproti tifusu in griži.

Kralj Jurij I. angleški ni znal angleški. Živel je od leta 1660 do 1727 in je bil po rodu Nемеec.

Nemčija ima 150.000 km cest, ameriške Združene države pa 5 milijonov km. In vendar je nemška cestna mreža gostejša, zakaj v Združenih državah pride na kvadratni kilometer 1,6 km, v Nemčiji pa 3,1 km cest.

Papirja porabijo v Združenih državah povprečno 62 kg na osebo, v Angliji 37 kg in v Nemčiji 26 kg.

V katedrali v Beauvaisu (Francija) imajo uro, ki ne kaže samo ur in minut, nego tudi dneve v tednu, mesece, leta, nebesna znamenja, ozvezdja, izpremembe lune in pravi solčni čas vseh glavnih mest na zemlji. Ta čudežna ura ima nič manj ko 90 tisoč kolesec.

Za nedeljsko izdajo newyorškega lista „New York Times“ porabijo 40.000 km papirja.

Kitajci žito tako žanjejo, da bilko s korenino vred izrujejo iz zemlje.

Besedica „amulet“ izvira iz arabščine, in sicer iz besede „hamalet“, to je obesek.

Mezinec staroveškega kipa v rodoškem zalivu na Grškem, takozvanega kolosa, je meril približno dva metra.

Veliki francoski učenjak Pasteur je bil 27 let hrom po eni strani života.

Če domači psi podivjajo, ne znajo več lajati.

V Italiji pride na milijon prebivalcev 250 kaznjencev, v Nemčiji samo 80.

Voda pozneje zavre v stekleni posodi kakor v kovinasti.

Največ kratkovidnih ljudi ima Nemčija. Med sto dvajsetletniki jih je 6 kratkovidnih.

Prirodoslovec Darwin je prvi rabil besedo „Struggle for life“ (Boj za obstanek).

Miši povržejo vsaka dva meseca.

Odrasla kobilica skoči dvestokrat delj kakor je sama velika.

V destilirani (prekuhani) vodi železo ne zarjavi.

Svetloba kresnice daje le štiristoti del one toplote, ki bi jo dal enako svetel plamen svetilnega plina.

V Islandiji so imele ženske že pred vojno iste politične pravice kakor moški.

Odkar poznajo antiseptična sredstva, umre samo 6% operirancev, prej jih je pa 87%.

KAZ OBETA KINO

Elitni Kino Matica

Tel. 21-24

EDINI ZVOČNI KINO V LJUBLJANI
z najboljšo svetovno aparaturo Western Electric.

Velesenzacija! Velesenzacija!

**Prvi češki zvočni film z našo
Ljubljankom Ito Rino**

(Ido Kravanja) v glavni vlogi

Obešenjakova Tončka

(Galgentoni)

Ita Rina poje in govori v češčini.

Agfa
Kodak
Zeiss-Ikon
Voigtländer } Foto
k i n o
aparati

Stalno v zalogi
foto-materijal

Janko Pogačnik

Ljubljana

Tavčarjeva ulica števil. 4.

23

Budilke po Din 60— s tri-
letnim jamstvom

IVAN PAKIŽ, LJUBLJANA

11

Pred Škofijo 15.

„**PLANINKA**“ zdravilni
čaj

iz najboljših zdravilnih zelišč, čisti in prenavlja kri in učinkuje izborno pri slabi prebavi želodca, zaprtju telesa, napenjanju, nerednem delovanju črev, hemoroidih (zlati žili), poapnenju žil, izpuščajih in žolčnem kamnu. Preprečuje kislino in zbuja tek. Pravi „Planinka“ čaj je zaprt in plombiran in ima napis:

Lekarna Mr. Ph. L. Bahovec, Ljubljana

6

ter stane zavojček 20 Din

Blagovna znamka

„**Svetla glava**“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek
Dr. Oetker-jev vanilinov prašek
Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd.

tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipenja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe pristni Dr. Oetker-jevi fabrikati, ker se često ponujajo manj vredni posnetki.

**Dr. Oetker-jev
vanilinov sladkor**
je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi,
pudinge in spenjeno smetano,
kakao in čaj,
šartlje, torte in pecivo,
lajčni konjak.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša $\frac{1}{2}$ zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti
za kuhinjo in hišo

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljših, finih in najfinejših močnatih jedi, šartljev, peciva, tort itd.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začetnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastonj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.

81